

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 14 December 1912.

N:o 11

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Selma Lagerlöf* (med 1 porträtt). *Med Selma Lagerlöf i Jerusalem* (med 14 illustr.) *Årets Nobelmedaljer* (med 5 illustrationer). *Axel Fredrik C:son Wachtmeister* (med 1 porträtt). *Stockholms frivilliga sjukvårdskolonn* (med 1 illustr.) *Till Anton Stuxbergs minne* (med 1 illustration). *Ur häfdernas kuriosa*. Små tids- och personhistoriska studier för HVAR 8 DAG af P. M. G. V. *Konung Teodor I af Corsica*. *En svensk minnesgåfva* (med 1 illustr.) *Tyske kajsaren vid Krupps begrafning* (med 1 illustr.) *Bertha von Sultner* (med 1 porträtt). *Statyn öfver Köpenhamns grundläggare* (med 1 illustr.) *Veckans porträttgalleri* (med 20 portr.) *Aug. Strindbergs "Erik XIV" i Tyskland* (med 1 illustr.) *"Advokaten Knifving" å Svenska Teatern* (med 1 ill.)

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1902.

Kledd: Kon. A.-B. Bonat Silfversparr, Sjöhm—Glo.

SELMA LAGERLÖF.

EFTER DET SENASTE PORTRÄTTET.

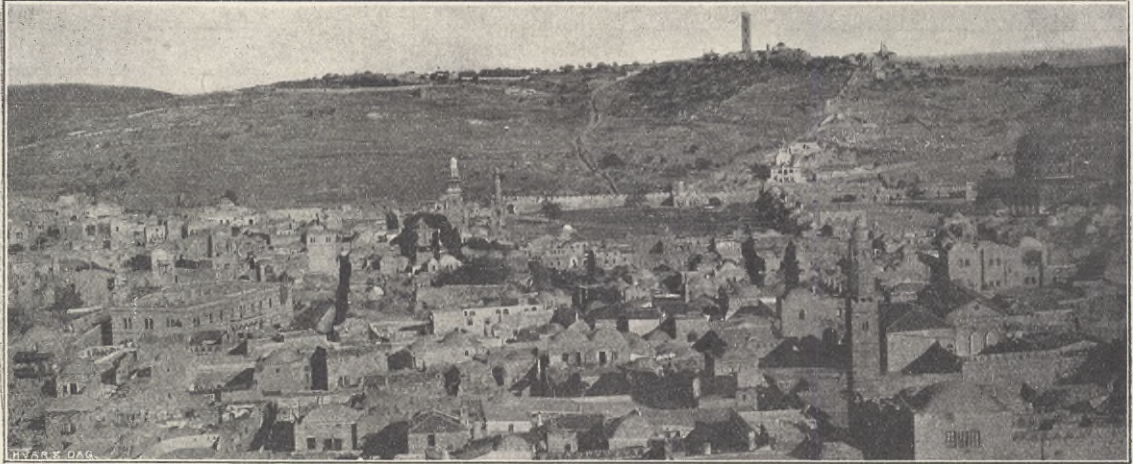
Fotograf James Bourn, Göteborg.

Visserligen har HVAR 8 DAG redan förut med ett helsidesporträtt, jämte biografi, återgivit bilden af denna märkliga skriftställarinna, men dels var detta för ett år sedan, och dels är det porträtt, vi här ofvan meddela, yngre.

Och i dessa dagar, när hennes nya bok är allas läsning, hennes namn å allas läppar, och hennes ord i allas tankar, då skall säkerligen också hennes bild vara välkommen änyo.

MED SELMA LAGERLÖF I JERUSALEM.

I vårt häfte n:r 8 visade vi en del bilder från den trakt af Dalarne, dit SELMA LAGERLÖF förlagt händelserna, skildrade i första delen af »JERUSALEM». I dag kan, tack vare författarinnans tillmötesgående med val af text och med anordnande af artikeln i dess helhet, HVAR 8 DAG visa de platser i Den Heliga Staden, hvilka beröras i den andra, i dessa dagar utkomna delen af »JERUSALEM». Bland HVAR 8 DAGS lyckliga förvärf af fotografier påpekas särskildt de högeligen intressanta trenne bilder, hvaraf den ena inleder den följande uppsatsen, den andra återgifver den svenska koloniens byggnad samt den tredje visar en gruppfoto af kolonien, och hvilka äro hemsända af kolonisterna. Men äfven för dem, hvilka icke känna boken »JERUSALEM», skola dessa förträffliga bilder vara af stort värde.

JERUSALEM OCH OLJOBERGET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm—Gbg.

»Hvarje morgon, då solen gick upp, steg han ut på berget och såg ned på Jerusalem».

Och så följa vi Selma Lagerlöf:

»Under alla de år, som den Gordonska kolonien hade funnits i Jerusalem, hade hvarje dag på den heliga stadens gator visat sig en man, som släpade på ett tungt och klumpigt träkors. Han

talade till ingen, och ingen talade till honom. Ingen visste om mannen var en sinnesrubbad, som hade fått den föreställningen, att han var Kristus, eller om han endast var en fattig pilgrim, som fullgjorde en botöfning.

OLJOBERGET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stålm—Gbg.

- (1) Landsvägsbron öfver Kldröns bäck. (2) Getsemane örtagård. (3) Landsvägen till Jertcho. (4) Judisk begravningsplats.
(5) Ryska kyrkan, hvars tornknoppar äro guldbeslagna. (6) Ryska tornet.

»Han släpade sin tunga börda mellan vingårdar och oliplanteringar ända tills han nådde den höga muren, som omgaf Getsemane örtagård».

»Den stackars korsbäraren sof om natten i en grotta borta på Oljoberget. Hvarje morgon, då solen gick upp, steg han ut på berget och såg ned på Jerusalem, som låg på en något lägre höjd midt emot honom. Han brukade överblicka staden såsom en sökande, flyttade ögonen från hus till hus, från kupol till kupol med ett ifrigt granskande, som om han väntat att någon stor förändring skulle hafva inträffat under natten. Ändtligen då han tycktes inse, att allt var sig likt, drog han en djup suck, han gick tillbaka in i sin grotta, lyfte det stora korset på sina skuldror och satte på sitt hufvud en krans, sammanvriden af stickande törnen.

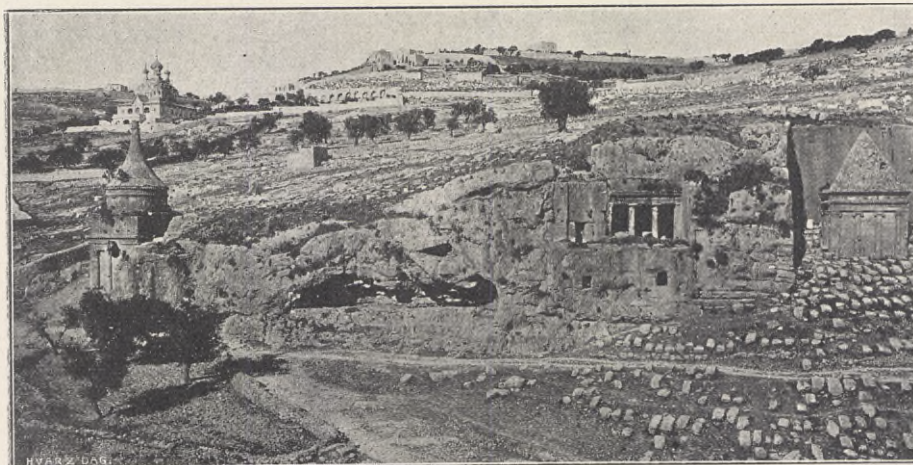
»Så började han vandra utför berget, släpande sin tunga börda mellan vingårdar och olivplanteringar, ända tills han nådde den höga muren, som omgaf Getsemane örtagård. Här brukade han stanna

Anatörfoto.

GETSEMANE ÖRTAGÅRD.

Kliché: Benot Ståfversparre.

JOSAFATS DAL: Absalons pelare samt Jakobs och Zacharias grafvar.

Kliché: Benot Ståfversparre.

»Sedan hade han för vana att gå utför bergets lägre terrasser ned i Josafats dal med den stora judiska begravningsplatsen.»

»Sedan hade han för vana att gå utför bergets lägre terrasser ned i Josafats dal, med den stora judiska begravningsplatsen. Det långa korset släpade efter honom, det slamrade mot de många grafhällarna och rubbade småstenarna, som voro strödda öfver dem. Gång på gång stannade han, då han hörde stenarnas rassel, och såg sig om i tydligt tro, att någon kom gående efter honom. För

utanför en låg port, lade ned korset på marken och stödde sig mot dörrposten, som för att vänta. Gång på gång böjde han sig ned och lade ögat till nyckelhålet för att se in i den lilla örtagården. Om han då såg någon af fransiskanerna, som vårdade Getsemane, röra sig mellan de gamla olivträden och myrtenhäckarna, kom ett spändt uttryck öfver hans ansikte, och han smålog i glad förväntan. Men straxt därpå skakade han på hufvudet, han tycktes ha kommit till klarhet om att den han sökte, ej skulle komma. Han lyfte åter upp korset och vandrade vidare.

DAVIDS GRAF.

Kliché: Benot Ståfversparre.

»Han nedlade ej korset på marken förrän utanför den tunga grå byggnad, hvilken vördas som kung Davids graf.»

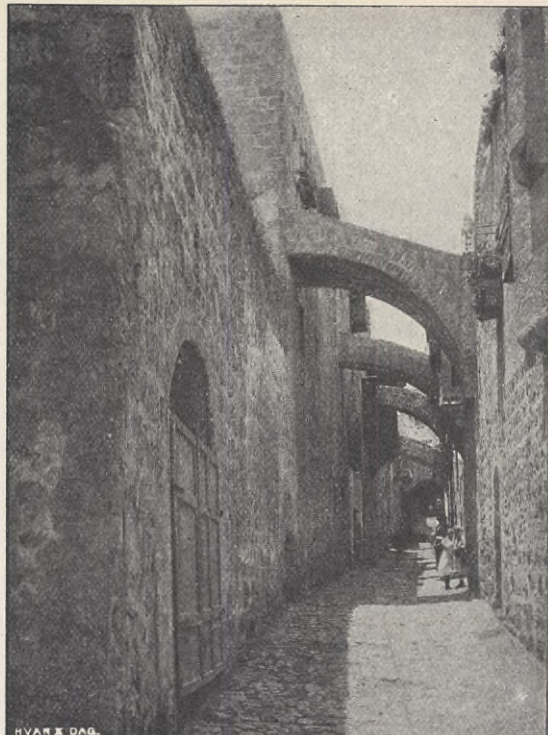
hvarje gång han märkte, att han misstagit sig, drog han åter en af sina tunga suckar och vandrade vidare.

»Det tunga korset slamrade mot den af stenar och gamla byggnadsrester betäckta marken på Sion. Det fördes nu framåt med större fart, lik-om om otålig förväntan hade gifvit dess bärare bättre krafter. Han vandrade in i staden genom Sionsporten och nedlade ej korset på marken förrän utanför den tunga grå byggnad, hvilken vördas som kung Davids graf, men äfven säges innesluta salen, där Jesus instiftade den heliga nattvarden.

»Den gamle brukade här lämna korset, medan han själf gick in på gården. Då den muhammedanske portvakten, som eljes kastade vreda blickar efter alla kristna, såg honom komma, böjde han sig ned inför den, hvars förstånd var hos Gud, och kysste hans hand. Hvarje gång den gamle mötte denna vördnadsbetygelse, såg han mannen förvåntansfullt in i ansiktet. Men i nästa ögonblick ryckte han till sig sin hand, torkade af den på sin långa, grofva kåpa, vände om ut i det fria och lyfte upp korset på sina axlar.

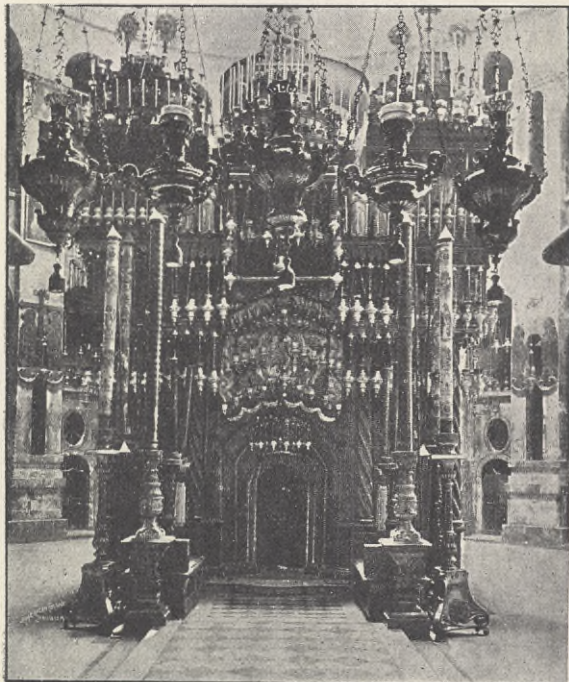
»Med oändlig längsamhet brukade han sedan vandra ned mot norra delen af staden, där Kristi lidandes väg löper fram i sin tunga dysterhet. Så länge som han befann sig på folkfyllda gator, blickade han in i hvarje ansikte, stannade, forskade och vände åter bort blickarna i evig missträkning. Godsinnade vattenbärare, som sågo att han svettades under sin svåra vandring, räckte honom ofta en liten tennskål fylld med vatten, och grönsakshandlarna brukade kasta till honom en handfull böner eller pistacher. Då dessa gåfvor bjödos honom, mottog han dem först med strålände vänlighet, men sedan vände han sig bort från dem, som hade han väntat något helt annat och bättre.

»Då han kom in på passionsvägen, såg han hoppfullt ut än under förra delen af vandringen. Han stönade mindre djupt under tyngden af korset. Han rätade upp ryggen och såg sig omkring likt en fånge, som nu var säker om sin befrielse.

VIA DOLOROSA. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
»Han utgick från den första af de fjorton stationerna på Kristi lidandes väg».

»Han utgick från den första af de fjorton stationerna på Kristi lidandes väg, hvilka hela gatan uppför äro utmärkta med små stentaflor. Men han stannade ej förrän utanför Sionsstrarnas kloster i närheten af Ecce Homo bågen, där Pilatus visade Kristus för folkmassan. Här slängde

DEN HELIGA GRAFVEN.

»Så snart han varseblef den tungt gråa fasaden, vände han sig bort och flydde».

DEN HELIGA GRAFVENS KYRKA.

Kliché: Bengt Sjöbergparre

han ned korset i gatan, som en börda, den han aldrig mer skulle behöfva lyfta och knackade på klosterporten med tre starka, pockande slag. Innan ännu någon hunnit öppna, hade han ryckt törnekronan af hufvudet, och ibland gick han så långt, att han kastade den till en af de hundar, som hade sin sofplats i närheten af klostret.

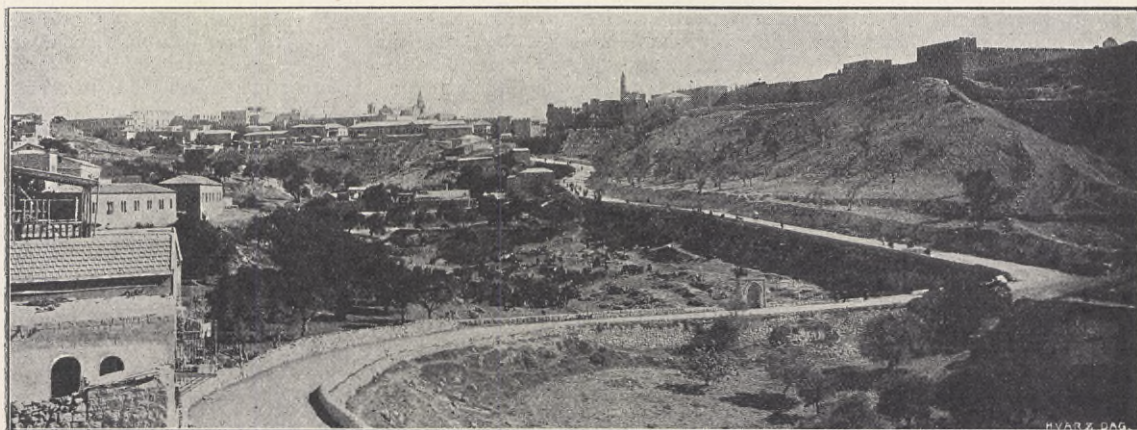
»Darione i klostret kände man till hans knackning. En af de fromma systarna öpp-

JAFFAPORTEN.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

»Han passade på att möta karavanerna, som aftastade sina varor vid Jaffaporten.»

VÄGEN TILL JÄRNVÄGSSTATIONEN.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Stilm—Öbg.

»Han företog nästan hvarje dag en vandring till järnvägsstationen.»

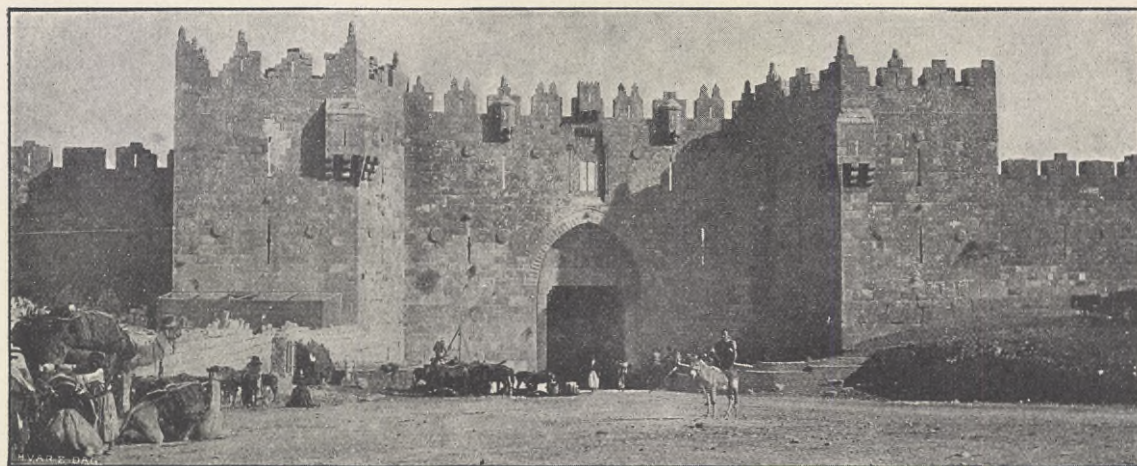

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

GRATOMUREN, där judarne tryckte sig intill den kalla stenen och gräto.

nade portluckan och stack ut till honom ett litet rundt bröd.

»Härvid råkade han i en förfärlig vrede. Han tog ej emot brödet utan lät det falla ned på gatan. Han stampade i marken och upphäfde vilda skri af förtviflan. En lång stund stod han kvar utanför porten. Äntligen återtog han sitt utseende af tålmodigt lidande. Han böjde sig till och med ned efter brödet och åt upp det med rofgrig hunger. Han sökte reda på törnekranen, och han lyfte åter upp korset.

DAMASKUSPORTEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Stålm.—Gbg.

»En vacker dag i augusti hade korsbäraren gått ut genom Damaskusporten.»

»Då han sålunda hade tillryggalagt Kristi lidandes väg, började han genomvandra hela staden i oroligt sökande. På den trånga, folkuppfyllda Davids-gatan, åstadkom han ett lika svårt hinder för samfärdseln, som en kamel lastad med risknippor, men ingen människa hvarken bannade eller ofredade honom.

»Under dessa vandringar hände honom någon gång, att han kom in på den trånga förgården till den heliga grafvens kyrka. Men här lade den tacks-korsbäraren ned sin börda, här ryckte han ej törnekronan från hufvudet. Så snart han varseblef den tungt gråa fasaden, vände han sig bort och flydde. Icke vid någon af de glänsande processionerna, inte ens vid det stora påskundret syntes han där. Den gamle botgöraren tycktes vara öfvertygad om att på detta enda ställe skulle han omöjligt kunna finna hvad han sökte.

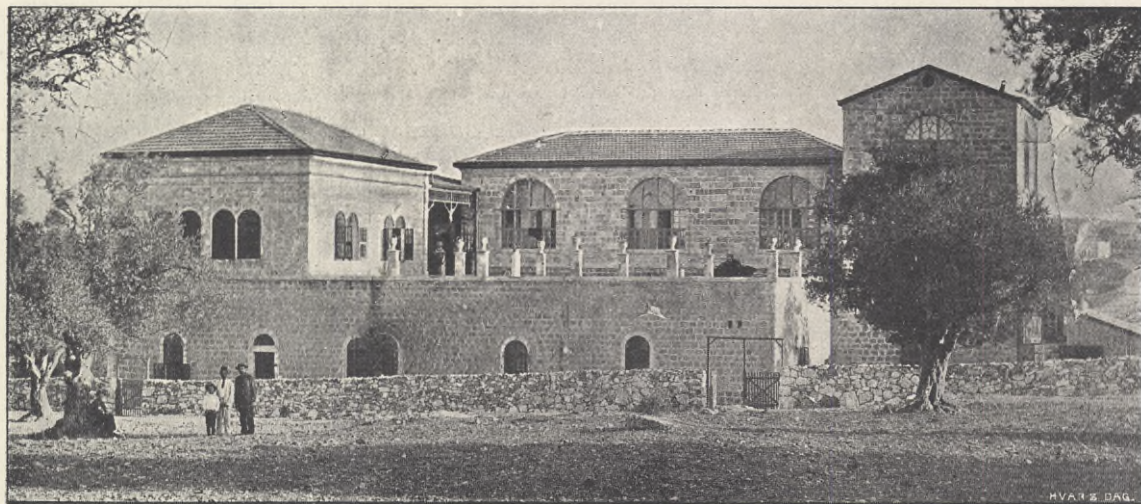
»Men eljes passade han på att möta karavanerna, som aflastade sina varor vid Jaffaporten. Han satt utanför gästhusen och beskådade alla främlingar med forskande blickar. Sedan järnvägen mellan Jaffa och Jerusalem kommit till stånd, företog han nästan hvarje dag en vandring ned till järnvägsstationen. Han uppsökte patriarker och biskopar i

deras bostäder, och alla fredagar infann han sig på platsen framför gråtomuren, där judarne tryckte sig intill den kalla stenen och gråto öfver palatset, som var förstördt, öfver muren, som var kullstörtad, öfver makten, som var gången, öfver de store männen, som lågo döda, öfver prästerna, som hade farit vilse, öfver konungarna, som hade föraktat den Allsmäktige.

»En mycket varm och vacker dag i augusti hade korsbäraren gått ut genom Damascusporten och vandrade omkring på de kala och ödliga marker, som omgäfvade den Gordonska kolonien. Medan han stapplade fram vid väggkanten, blef han varse en lång rad af vagnar, som kommo från järnvägsstationen och körde fram mot kolonien. I vagnarna sutto männi-kor med sträfva, allvarliga ansikten. Flera af dem voro mycket fula med ljust hår, som stötte en smula i rödt, med tunga ögonlock och utskjutande underläpp.

»Då dessa männi-kor foro förbi korsbäraren, gjorde han, som han alltid brukade, då nya pilgrimskaror drogo in i Jerusalem. Han släppte ned korset på marken, hans ansikte klarnade, och han lyfte armarna mot himmelen.

»Då de åkande sågo honom, som stod där med

KOLONIEN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm.—Gbg.

»De Gordonska kolonisterna funno det väldiga korset ligga på trappan framför deras hus.»

MED SELMA LAGERLÖF I JERUSALEM: DE GORDONSKA KOLONISTERNA.

Klubbens. Kom. A. B. Bengt Sjöberg, Skåne—Og.

»Han tror att han bär Kristi kors, och att han måste släpa på det, tills han funnit den, som skall bära korset i hans ställe.»

korset, ryckte de till, men ej af häpnad. Det var snarare så, som om de väntat att just detta skulle bli den första syn, som mötte dem i Jerusalem.

»Flera af dem reste sig i innerlig medömkan. De sträckte ut armarna, man såg på dem, att de hade velat stiga ur åkdonen för att hjälpa den gamle att släpa fram hans börda.

»Några af kolonisterna, som redan voro hemmastadda i Jerusalem, sade till de nykon ne: — »Det där är en vansinnig stackare, så går han här alla dagar. Han tror, att han bär Kristi kors, och att han måste släpa på det tills han funnit den som skall bära korset i hans ställe.»

»De åkande vände sig tillbaka och blickade efter korbäraren. Så länge som de sågo honom, stod han kvar med armarna upplyfta i en ställning af obeskriflig hänförelse.

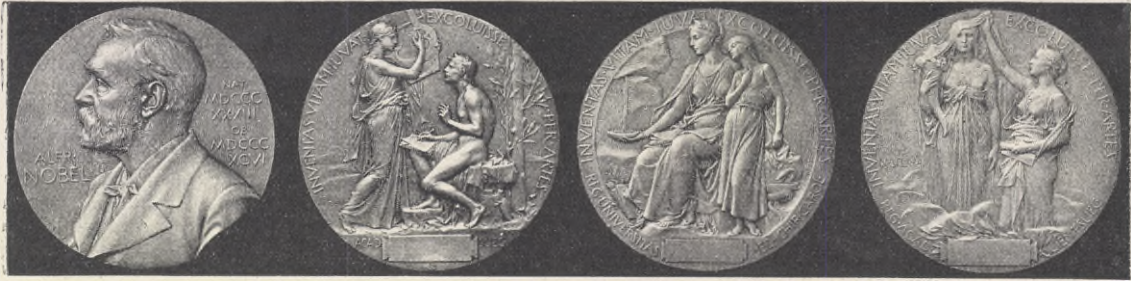
»Men detta var sista gången, som någon såg den gamle korbäraren i Jerusalem. Nästa dag väntade de spetelske, som ligga lagrade utanför portarna, förgäves på hans ankomst. Han sörde ej de sörjande på begravningsplatserna, han besvärade ej väktaren i Kai-fas hus, de fromma damerna af Sion gjorde utan nytta i ordning det bröd, som han hade brukat hämta hvarje dag. Den turkiske portvakten i den heliga grafvens kyrka blickade ofrivilligt efter honom för att se honom komma och fly, och de goda vattenbärarne undrade öfver, att han ej infann sig på de folkuppfyllda gatorna.

»Den gamle stackaren visade sig aldrig mer i den heliga staden. Man visste ej om han låg död i sin grotta borta på Oljoberget eller om han hade vandrat bort till sitt fjärran hem.

»Det enda man säkert visste om honom var, att han ej mer släpade på sin tunga börda. Ty morgonen efter dalböndernas ankomst till Jerusalem funno de Gordonska kolonisterna det väldiga korset ligga på den höga trappan framför ingången till deras hus.»

ÅRETS NOBELMEDALJER.

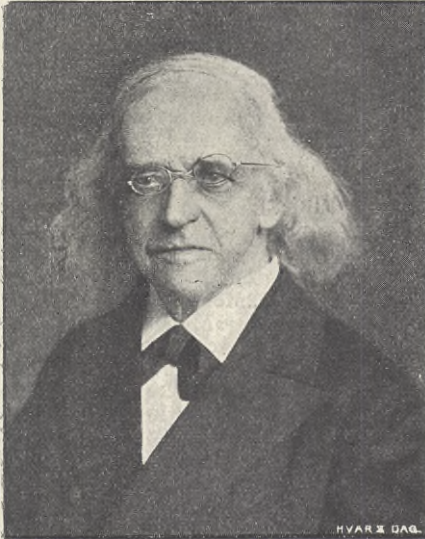
DE TRENNE AF ERIK LINDBERG UTFÖRDE MEDALJERNA.

FRAMSIDAN.

SVENSKA AKAD.
Litteratur.

KAROLINSKA INST.
Medicin.

VETENSKAPS-AKAD.
Kemi och Fysik.

Professor THEODOR MOMMSEN, Berlin.
Nobelpriset i Litteratur.

Onsdagen d. 10 dec. utd lades högtidligen årets Nobelpris sålunda: Det li terära priset erhö ll prof. THEODOR MOMMSEN, Berlin, det medicinska major R. ROSS, Liverpool, det kemiska prof. EMIL FISCHER, Berlin, det fysiska delas mellan professorerna I. LORENTZ och ZEEMAN, båda från Amsterdam. Fredspriset utdelades i Norge till ELIE DUCOMMUN och GOBAT, båda sekreterare vid fredsbyrån i Bern.

* * *

Theodor Mommsen, den berömd e filologen, rättslä rde och historikern, är född dansk und rsåte i Garding i Slesvig 1817. Han är professor i juridik och romersk rätt och pr usiska vet nskapsakademins ständige sekreterare. Hans mest bekanta verk är »Römische Geschichte», men det förnämsta är jätte. erket »Corpus inscriptionum latinarum». På detta arbete beror till hufvudsaklig del vår kännedom om det romerska rikets författning och förvaltning und r kajsartiden.

Surgeon-major (regementssläkaren) dr *Ronald Ross* var år 1895 anställd i militärmed cisk tjänst i Indien, där han i Sekundarabad i Dekan anställde ingående försök för utdrö nande af malarians spridning genom moskitos och konstaterade, att denna insekt är bäraren af malariamittan, om också icke i för-ta hand, utan genom sina ägg, som smitta människan.

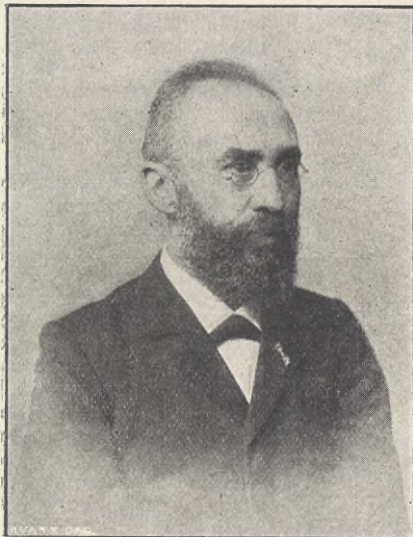
Prof *Emil Fischer* är född 1852, blef professor i kemi vid universitetet i Erlangen 1882, i Würzburg 1885 och i Berlin 1892. Han är en af de produktivaste författarne på den organiska kemiens område.

Professor *H. A. Lorentz*, som är född 1853, studerade i Leiden, där han blef fil dr 1875 samt sedermera professor i matematik och fysik.

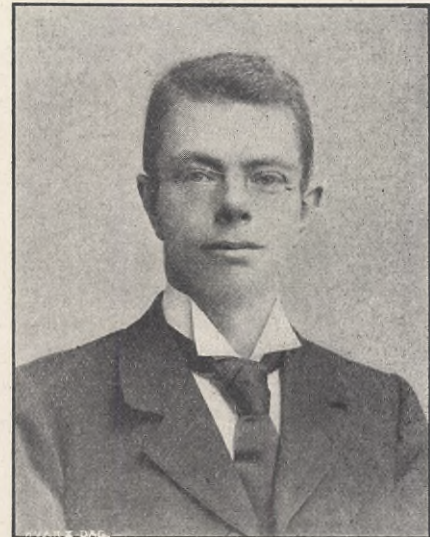
Professor *Pieter Zeeman* är född holländare 1865. Han blef 1885 student i Leiden och var lärjunge

Professor EMIL FISCHER, Berlin.
Nobelpriset i Kemi.

Professor H. A. LORENTZ, Amsterdam.
Nobelpriset i Fysik.

Professor PIETER ZEEMAN, Amsterdam.
Nobelpriset i Fysik.

till Lorentz. År 1893 blef han doktor vid universitetet i nämnda stad, 1894 privatdocent och 1900 professor i fysik i Amsterdam.

AXEL FREDRIK C: SON WACHTMEISTER.

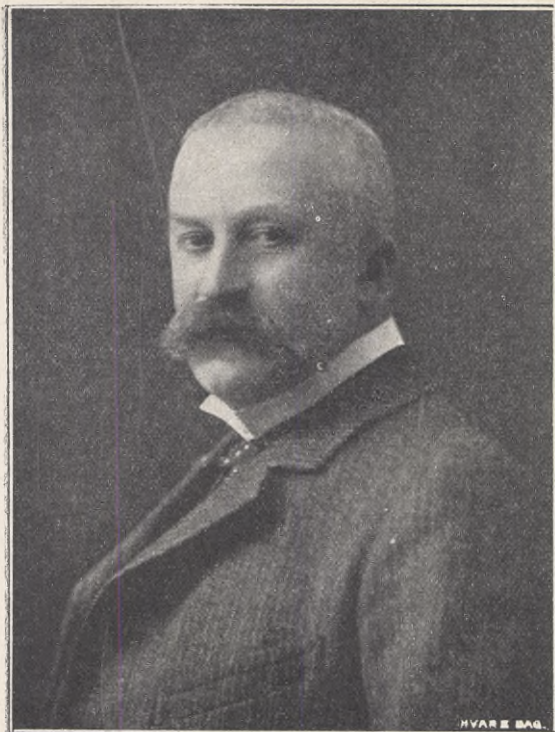

Foto. Flodin, Stockholm.

Klubb: Rönne Silfverparne.

AXEL FREDRIK C:SON WACHTMEISTER.

Helt nyligen och samtidigt blef generaldirektören och chefen för domänstyrelsen greve *Axel Fredrik C:son Wachtmeister* direktör för Landbruksakademien och preses i Akademien för de fria konsterna, det förra efter excellensen B:ström och det senare efter majoren Edelsvärd. Det är två mycket viktiga och ansvarsfulla nya poster, som anförtrots åt greve Wachtmeister och icke minst två mycket

o'ikar'ade befattningar. Man kan häraf draga den slutsatsen, att den person, som bekläder dessa befattningar, måste vara mer än vanligt mång-idigt begäfvad och dessutom i hög grad intressad och arbetskraftig.

Mer än de fleste har greve Wachtmeister varit i tillfälle att få en inblick i livets olika förhållanden. Född den 10 febr. 1855 på Tistad i Bärbo socken af Södermanlands län — föräldrarna voro förversteljtnanten greve Clas Adam Wachtmeister och grevinnan Amalie Regina Wrangell till Saus — blef W. 1873 student i Nyköpings, hvarpå han studerade i Uppsala. Han aflade 1875 jur. fil. examen och 1878 kansliexamen. Samma år utnämndes den unge greven till attaché vid svenska beskickningen i Paris och 1880 i Rom. Följande år följde han prins Karl på dennes resa i södra Frankrike och Tyskland, hvarpå han blif attaché vid beskickningen i Wien, där han en tid var t. f. chargé d'affaires, men snart nog tog afsked.

Mellan åren 1883 och 1885 gjorde greve Wachtmeister hofjänst som tjänstgörande kammarherre hos kronprins Gustaf samt åtföljde härunder hösten 1884 kronprinsessan under hennes resa till England och Holland. Han blef sedermera 1892 kabinettskammarherre.

Ägare till Tistad och Näs i Södermanland, har greve Wachtmeister, som 1883 personligen öfvertog ledningen af det stora godset, dokumenterat sig som en särskildt framstående praktisk jordbrukare. Tistad kan sålunda kallas en mönsteregendom. Greve Wachtmeister har dess likes i den präktiga slottsbyggnaden hoppning i en stor mängd konstskatter. Han har bland annat i hög grad intresserat sig för Kronbergs konstnärsskap, och åtskilliga alster af dennes utmärkta pensel finnes å Tistad.

Åren 1888—97 var den flitige jordbrukaren landstingsman för Jönåkers härad och 1888—89 ledamot af Södermanlands läns hushållningssälls kapt för läningsuskott. Han blef vidare 1890 ordförande i styrelsen för Hasselbors bruksaktiebolag och 1896 styrelseledamot i Nordiska kreditbanken, o. s. v.

En plats i riksdagens första kammar tillträdde greve Wachtmeister 1894, och fyra år senare blef han generaldirektör och chef för domänstyrelsen — det år 1882 själfständigt i rättade ämbetsverket, som har hand om vissa delar af kronans fasta egendom samt statens och andra allmänna skogar och slutligen det allmänna skogsväsendet. Ledamot af Landbruksakademien blef greve Wachtmeister så snart som 1889 och — om vi icke misstaga oss — i år hedersledamot af Akademien för de fria konsterna.

Greve Wachtmeister är sedan 1884 gift med friherrinnan Louise Ulrika Sofie af Ugglas.

Det må som slutord sägas, att en hvar, som kommit i beröring med den insiktfulle mannen, bevarar af honom ett ängämnat minne, ty greve Wachtmeister är icke blott en i olika fack framstående person, utan äfven i besittning af ett ovanligt intagande väsen.

STOCKHOLMS FRIVILLIGA SJUKVÅRDSKOLONN

är namnet på en institution, bestående af medlemmar af K. F. U. M. i hufvudsaken, hvilken närmast efter tyskt föredöme upprättats för att under krig verkställa transporter af sårade och sjuka å järnväg och till sjö från krigsskådeplatser samt att under transporten lämna dessa erforderlig hjälp, och att under fred utbildade personer till denna tjänst samt inom den ort, där kolonnen har sitt säte, lämna hjälp vid större olyckstillfällen såsom eldsvådor, explosioner m. m.

Stockholms sjukvårdskolonn har undergått en kurs under ledning af bataljonsläkaren Bellander och majoren von Heideman samt hade den 3 dec. uppvisning i den stora teatrispaviljongen i Idrottsparken. Man fick t. ex. se, huru truppen af bärstänger och bärdelar hopsatte bärrarne och med dessa företogo marscher, huru sårade och skadade behandlades, o. s. v.

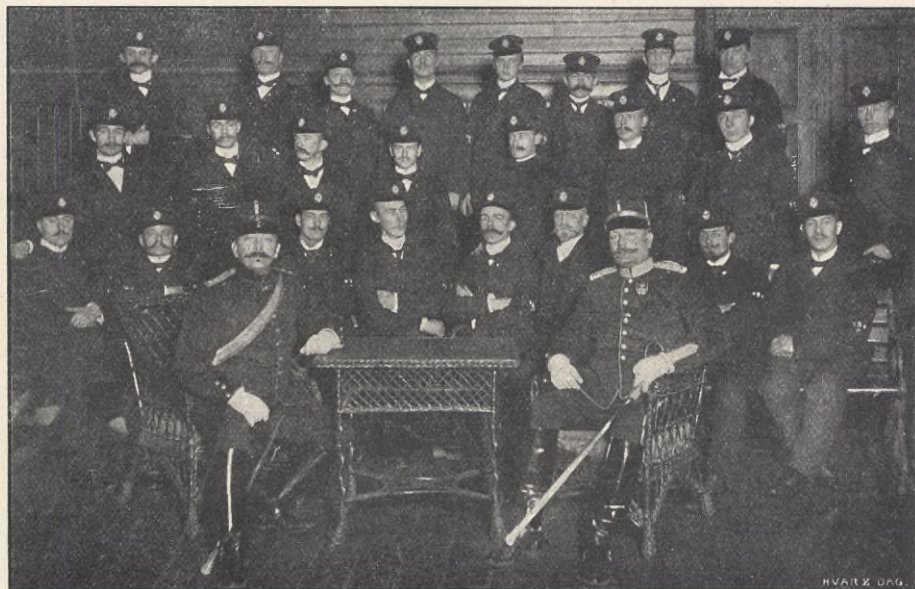

Foto. J. Lindström, Slått.

TILL ANTON STUXBERGS MINNE.

Foto. Jonason, Göteborg

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm—Gbg.

INTERIÖR FRÅN GÖTEBORGS MUSEI ZOOLOGISKA SAMLINGAR, grundade af prof. Malm, utvidgade och ordnade af d:r Stuxberg.

I vårt senaste nummer hade vi ett porträtt af d:r Stuxberg, den nyligen afidne vetenskapsmannen. Vi tillfoga här några data.

Anton Julius Stuxberg var född på Gottland 1849. Student i Visby 1869, blef han fil. kand. och fil. doktor i Uppsala 1875. Han uppmärksammales snart af Nordenskiöld och deltog bl. a. i dennes berömda Vegaexpedition rundt Asien 1878-80. 1882 blef han intendent för zoologiska afdelningen på Göteborgs museum och har på detta sitt verksamhetsområde satt in så mycket blodfull lärdom och praktisk förmåga, att museets zoologiska samlingar nu äro ett mönster af öfve skållighet och, hvad fågelafdelningen beträffar, säkerligen den förnämsta i Sverige. Även som författare och föreläsare var han mycket sysselsatt och uppburen.

* * *

Den nu bortgångne vandrade sin lugna, säkra bana med det redbara arbetets och det ärliga sträf-vandets glada mod. Af solskens hade han väl ej mer och ej mindre än många andra färdemän, men han log emot lifvet, och därför log lifvet mot honom. Lifvet var hvad han älskade, lifvet i ormarnas tröga krålan, i de vilda bestarnas grymma smidighet, i sparfvarnas pipande och örnens vingslag. Lifvet i alla dess former, äfven i de

frusna former där lifvet är något förgånget, men där ännu en geste, en fläkt af tillvarons oändlighet är bevarad. Kamrater och lärjungar samlades omkring honom och lyssnade till hvad han förtälde dem om naturens hemligheter, betraktade skogens och markens bebyggare med hans ögon. Aldrig tröttnade de på att lyssna, aldrig tröttnade han på att berätta. Han vandrade sin bana med ständigt öppna ögon, och allt djupare trängde hans blick in i den värld han ville utforska. Och alltjämt omväxlande, alltjämt fullt af meddelelseglädje var det sätt, hvar på han gaf ord åt hvad han sett. Muntligt och spänstigt gick han, med lilliga åtbörder, ungdomlig var den stämning, som talade om dolda skatter och tolkade de stummas lifsglädje. Det äkta, rasrena, naturvuxna glädde honom ännu i sin mumie, det kon-tlade, öfverstoprade var hans fasa redan i sin antydning.

* * *

Som vän var Anton Stuxberg uppburen som få, men så hade han rikligt af det som drager vännere till sig — ett varmt, öppet hjärta, ett rättframt och ärligt sinnelag, ett angenämt och underhållande umgängessätt. Många äro de som sakna Anton Stuxberg och många de som alltid skola minnas honom.

UR HÄFDERNAS KURIOSA.

Små tids- och personhistoriska studier för HVAR 8 DAG af P. M. G.

V. KONUNG TEODOR I AF CORSICA.

Vi hafva i de här små skildringarna redan förut ett par gånger med en viss förkärlek vändt oss till den stormiga öfvergången mellan 16- och 1700-talen, såsom ett tidskifte, alldeles särskildt ägnadt att alstra äfventyrare i stor stil, att lämna stoff till en samling »ur häfdernas kuriosas».

Det är också då vi första gången möta namnet Teodor von Neuhoff. Till en början blott en liten kompars i det stora politiska spel, där hufvudpersonerna heta Louis XIV och Karl XII, och Alberoni och Görtz och Law och hvad de allt heta — tyckes han emellertid i denna miljö liksom ha insupit den äfventyrslust och våghalsighet, som haltfattat deccennium senare skulle förvandla den tyske baronen till »konung Teodor I af Corsica» — för att till sist låta honom såsom exkonung så godt som sluta sitt lif i ett engelskt bysättningshåkte...!

Ja, förvisso hör Teodor von Neuhoff, om någon, till »häfdernas kuriosas», — och för oss svenskar bör han dessutom ha ett särskildt intresse såsom nevö till Görtz, i hvilken egenskap han kom att bli inblandad i det va banque-spel, hvarpå denne och hans kunglige herre inlät sig. Den blifvande konungen af Corsica kom på så sätt att tillbringa några år af sin tidigare lefnad här uppe i vårt polarland, — och under sina irrfärder ett kvartsekel senare såsom fördrifven konung utan land kom han åtminstone så pass långt mot norr som till Köbenhavn.

»Teodor af Corsica» erinrade världsdelen om tillvaron af den länge så olyckliga ön där nere i Medelhafvet, — liksom ett varsel om 1700-talets nästa korsikanska namn, namnet på »Ödets Man», den store kajsaren, hvilkens farfar och morfar hört till »konung Teodors» uppuktande hofherrar...

*

Sedan 13- och 1400-talen hörde herrarne von Neuhoff till den rheinländska och westfaliska adeln. Wilhelm v. Neuhoff, som efter sin mor ärf »herrsskapet» Geline, gifte sig med en »arfdotter» af ättens äldre gren, hvarigenom han förvärfvade äfven det gamla stamgodset Tungalscheid. Äfven hans son, Dietrich Stefan v. N., gifte sig med en »arfdotter» af en Neuhoffsk släktgren, hvadan familjen vid denna tid — slutet af 16- och början af 1700-talet — intog en ganska framstående ställning med hänsyn till rikedom och besittningarnes omfång.

Dietrich Stefan hade sex söner, af hvilka två stupade under spanska tronföljarkriget, en nämnes som kurbrandenburgskt geheimeråd och »Drost» i Altona 1744, de två yngsta äro okända — medan den näst äldste åter var Leopold v. Neuhoff, far till ättens ryktbaraste medlem, »konung Teodor af Corsica».

Leopold v. N. var till en början kapten i furstbiskopens af Münster tjänst och deltog såsom sådan i kriget mot Sverige på Karl XI:s tid. Emellertid begick han den då för tiden för en adelsman oförlätliga försyndelsen att äkta en ofräse, en borgardotter från staden Viscet i biskopsstiftet Lüttich. Han måste då taga afsked från sin militära befattning och emigrerade till Frankrike. Här skaffade den bekante tyskfödde härtiginnan af Orléans honom anställning såsom kommandant i Metz; och där föddes hans två barn, en dotter, som blef gift med ett franskt parlamentsråd, greve de Travoux, — och ende sonen, Teodor Anton.

Friherre (den friherrliga värdigheten hade ätten fått 1675) Teodor Anton von Neuhoff föddes i Metz 1690. Fadern afled redan fem år därefter, och redan såsom gosse kom den unge baronen till härtiginnans af Orléans hof såsom page. Härtiginnan var, såsom man torde erinra sig, mycket tysk-politisk sinnad, och protegerade alla tyskar, hon kunde påträffa i sitt nya hemland.

Redan vid 17 års ålder lämnade Teodor v. Neu-

hoff emellertid sin pagebefattning och inträdde i armén, där härtiginnan skaffat honom plats vid det bekanta regementet De la Marck. Genom de talrika svenskar, som på den tiden stodo i fransk krigstjänst, är det möjligt, att Neuhoff kommit på den idén, att söka sin lycka i Sverige, hvares Tolite Karl väl för nästen bör ha slagit an på hans äfventyrsälskande naturell. Men det är också möjligt, att Görtz, som var hans släkting på kvinnosidan, under sina diplomatiska ströftåg sammanträffat med honom och funnit honom vara en man efter hans sinne samt engagerat honom i sin och Sveriges tjänst.

Huru som helst, så finna vi snart Teodor v. Neuhoff såsom en af de underhandlare, som gingo mellan Görtz i Sverige, Alberoni i Spanien och det förjagade britiska konungahuset Stuarts anhängare i Holland och Frankrike. Det var som bekant fråga om, att Sverige och Spanien skulle hjälpa »den äldre pretendenten» upp på hans faders tron, hvares nya innehafvare, Georg af Hannover, hörde till Karl XII:s många fiender.

Under åren 1716—18 kom Neuhoff sålunda att upprepade gånger vistas i Sverige. Särskildt lär han ha där tillbrakt hela vintern 1716—17, dels i Kristianstad, men företrädesvis i Lund, — där han t. o. m. skulle ha regelbundet bevisat föreläsningarne — vare sig nu detta skedde af verklig vetgirighet eller för att följa det af konungen allernådigst gifna höga exemplet. Traditionen vet för resten att från denna tid berätta om ett »förhållande», som den tyske baronen och blifvande korsikanske konungen skall hafva haft i den sydsvenska lärdomsstad, men berättelsen smakar allt för mycket af »romantisering», för att vi skulle anse oss böra därmed upptaga vårt knappt tillmätta utrymme.

Teodor v. Neuhoff hade emellertid bättre lycka med sig, än hans högre stående medspelare på den historiska skådebanan. Han var ej i London, då svenska legationen fängslades på grund af de upptäckta nyssnämnda stuartska stämplingarne, — han var ej i Holland, då Görtz där fängslades, — ej i Sverige då Karl XII föll och Görtz hufvud föll för skarprättarebilan. Han liksom sparades för än mer äfventyrliga öden.

Efter Görtz' fall tog Neuhoff sin tillflykt till Spanien och Alberoni. Så störtades som bekant kort därpå äfven den sistnämnde, — men märkligt nog lyckades Neuhoff bli gunstling äfven hos Alberonis efterträdare, Ripperda, hvilket synes vittna om, att han verkligen haft något ovanligt vinnande i sitt sätt och hela sin personlighet, såsom också intygas af alla, som haft någon beröring med honom.

Ripperda skaffade honom ett rikt och förnämt gifte, med en skotsk miss Scarsfield, besläktad med Stuartska huset. Men den förnäma arftagerskan var lika obehaglig som hon var rik, — och en vacker dag, eller rättare en mörk natt, tog vår baron sin Mats ur skolan och öfvergaf i hemlighet den spanska hufvudstaden och sin brud. Hennes juveler m. m. aktade han emellertid ej för rof att medtaga.

Nu börjar hans egentliga äfventyrlif. Han dyker upp än i England, än i Amsterdam, än änyo i Spanien (där 1725 föddes honom en son, Friederich. — se nedan), och till sist (1732) uti Firenze i Italien. Där lät han titulera sig »Hans Kajsarliga Majestäts Resident», hvilken titel dock tyckes ha saknat all grund. Emellertid var det här, som han blef sammanförd med korsikanare.

Corsica hörde som bekant vid denna tid till republiken Genova. Republiken hade för ej länge sedan undertryckt ännu en af de frihetsälskande öbornas täta uppresningar, — men den hänsynslöshet, hvaraf segrarne begagnade sig, vållade att en ny resning utbröt redan 1734. Från Orezza utbredde sig resningen snart öfver hela ön, och den 30 januari 1735 utsågos tre korsikanare (Caccaldi, Giacomo Paoli

och Giafferi) till öns »primater» med titel af »kunglig höghet»(1). Såsom suverän erkände man blott — Den Heliga Jungfrun.

Emellertid tyckes man ej långt därefter ha funnit, att det kunde vara nyttigt att ha någon så att säga mer påtaglig (förlåt uttrycket!) och verksam suverän. Dessutom kunde det ju liksom höja den nya statens aktier, om den kunde skaffa sig en verklig konung, — då nu ingen af de närliggande monarkierna visat sig villiga att protegera ön mot genoveserna.

Under sådana förhållanden var det, som Teodor von Neuhoff i Firenze sammanträffade med de upproriske korsikanarnes »agent i Toscana», signor Rivavola. Från hvem initiativet utgätt, torde väl numera ej kunna afgöras; allnog — Neuhoff begaf sig genast ut på en rundresa kring Europas hof för att tigga om hjälp för Corsica, som han redan ansåg såsom sitt blifvande konungarike.

Färden vardt emellertid ej mycket gifvande. Blott i Konstantinopel hade han någon framgång (tack vare bland andra den franske renegaten Bonneval pascha — en annan af denna tids många äfventyrar-existenser), men först hos sjörötvar-bejen i Tunis lyckades han att få ihop en liten floita med en sammanräfsad besättning af allehanda löst folk, 10 kanoner, 4,000 gevär och hvarjehanda andra förråd.

Den 15 mars 1736 lopp den lilla flottiljen in i Alerias hamn på Corsica, hälsad af befolkningens jubel, som nu för första gången såg någon hjälp, någon hjälpare komma utifrån. Det dröjde ej länge, förr än den nye hjälparen, hvart han gick och kom, hälsades med ropen: »Viva il nostro re l'odorol», — och den 15 april valdes han formligen till konung af Corsica samt kröntes högtidligt i kyrkan Tavagna.

Den nye konungen bestämde tillsvidare slottet Cervione till sitt residens, bildade sig ett lifgarde af 300 korsikanare, utnämnde kammarherrar och andra hofffunktionärer samt instiftade något senare (i september) t. o. m. en orden, »Befrielsens Orden». Således, som vi se, alldeles à l'europeenne; där saknades ingen af »royauténs imposanta emblemer».

Emellertid fordrar rättvisan att erkänna, att den nye konungen äfven visade sig verksam och dådkraftig i andra hänseenden. Porto Vecchia intogs, därpå Bastia, — och snart hade genoveserna blott kvar ett par, tre fästnen vid kusten. Men konung Teodors och korsikanarnes alla företag förlamades af ständig brist på så godt som allt; de af den nye konungen medförda förråden hade ej räckt länge. Konung Teodor hade låtit påskina, att han väntade nya hjälpsändningar »från makterna», med hvilka han gaf sig skenet af att stå på särdeles god fot. Men inga sändningar afhördes. Så växte knotet och missnöjet, — och till sist ansåg Teodor det bäst att på någon tid lämna ön för att söka personligen skaffa hjälp; nu var han ju en verklig, krönt konung, hvilket ju alltid kunde ge någon kredit.

Han sammankallade en nationalförsamling till Sartène, där han tillsatte ett regentskap (Paoli och Giofferi), tog förnyad trohetsed af de närvarande och därpå embarkerade å ett litet fartyg, lofvande att snart återkomma. Det var den 11 november 1736.

— Nu följa sju år af ständigt kringirrande, hvarunder denne kunglige vagabond anropar alla Europas hof och bankirer om hjälp — och stundom lyckas. Redan följande år, 1737, utrustar han således från Amsterdam en expedition, men vågar ej själf landstiga, alldenstund fransmännen kommit genoveserna till hjälp vid Corsicas underkufvande. Teodor lät sätta i land sina medförda trupper (äfven sin son Friedrich och sin neveu, Drost), men återvände själf omedelbart för att skaffa mera hjälp. Amsterdams judar skaffade honom tre mindre fartyg och en fregatt mot hans löfte att gifva dem en del handelsmonopol i sitt konungarike. Den 15 sep-

tember 1738 landstiger han ånyo i Aleria. Men de franska trupperna under Boissieux tvinga honom att ånyo inskeppa sig; han försöker att landstiga på en annan punkt, men drives af storm in till Napoli. Hans neveu och son kämpa under tiden tappert och stundom lyckligt, men måste snart också de vika för öfvermakten.

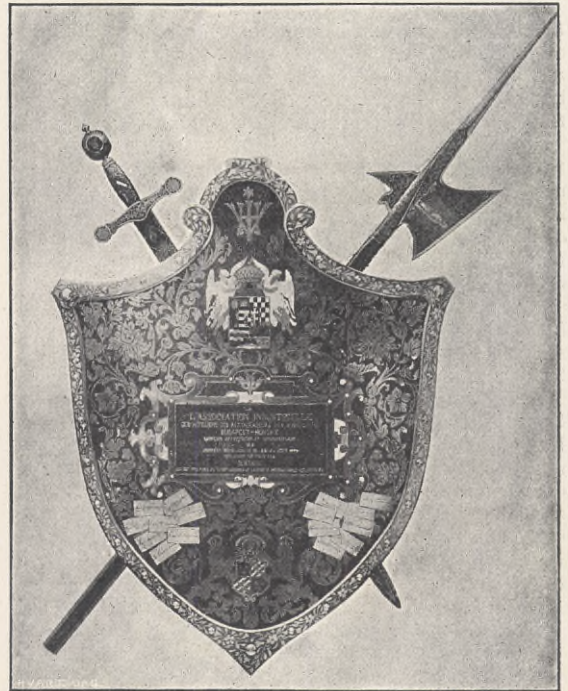
Ännu en gång skulle dock »konung Teodor» återse sitt konungarike. I Januari 1743 fick han en engelsk fartygsbefälhafvare Mathews att landsätta sig och en liten skara anhängare vid Torre della Brunette. Men nu mottogs han med liknöjdhet och kallsinnighet af sina förra anhängare. Sedan han med några medförda små kanoner förgäfvat beskjutit Ajaccio, måste han äfven denna gång ge spelet förloradt.

De närmaste åren är det omöjligt att göra reda för alla hans irrfärder, som förde honom bland annat ända upp till Köbenhavn. Men 1749 finna vi honom i London — och kort därpå sättes Corsicas förra konung in på bysättningshäktet i den engelska hufvudstaden.

Ministern Walpole föranstaltade fyra år senare en subskription, som gjorde det för exkonungen möjligt att lefva något mer komfortabelt i sin arrest. Detta skedde 1753, och året därpå upptäcktes han i London af sin son, som kallade sig »öfverste Friedrich». Denne lyckades att 1756 genom Walpole utverka, att fadern lösgafs ur häktet, »sedan hans fullständiga medellöshet konstaterats». Blott några få månader öfverlefade han sin frigifning; han afled nämligen den 11 december 1756.

Konung Teodor af Corsica begrofs på Site Annes kyrkogård i Westminster. På grafven läses: »Ödet skänkte honom en krona, men nekade honom bröd.»

Sonen tog sig afdaga med ett pistolskott en vinternatt 1797 under Westminsterkyrkans portal. »Dynastien Neuhoff» slocknade med honom...

Klick: Bernh. Silfversparre.

EN SVENSK MINNESGÅFVA

från svenske deltagare i Hotellägarekongressen i Budapest sist. s. ptember, till Hotellägareföreningen darstades, »fgår i dagarne. S.öden, svä d t och hilebarden äro med skicklighet och smak utförda af Bernh. Beskow, den bekante ståletsaren.

TYSKE KÄJSAREN VID KRUPPS BEGRAFNING.

KÄJSAR WILHELM FÖLJER NÄRMAST EFTER LIKVAGNEN.

Den under så tragiska omständigheter bortgångne mäktige industrimannen Fr. A. Krupps begrafning i Essen var den mest storslagna begrafning af en privatman som varit i Tyskland bevitnad. Framtänd bland deltagarna i sorgtåget, som gick från det lilla Kruppska familjehuset ut till familjens privata begrafningsplats, mellan många tusenden spalterbildande arbetare, märktes kajsar Wilhelm och efter honom följde en mängd ministrar och andra höga ämbetsmän. Vår bild återger denna del af tåget. Efter begrafningen höll kajsar Wilhelm ett märkligt tal till arbetarne och andra närvarande, i hvilket han förklarade sig med sitt kajsarliga ord stå i borgen för den aflidnes veder och på det häftigaste angrep de tyske socialdemokrater som därför att deras centralorga offentliggjort de bekanta angreppen mot Krupp rörande hans privatliv på Kapri.

STATYN ÖFVER KÖPENHAMNS GRUNDLÄGGARE.

Foto. Fred. Riise, Köpenhamn.

Klöhn: Bengt Silfversparre.

PROF. BISSENS NYA STATY ÖFVER BISKOP ABSALON, affäckt i Köpenhamn den 30 nov. Sockeln af svensk granit.

BERTHA VON SUTTNER. OMNÄMND TILL ERHÅLLANDE AF NOBELSKA FREDSPRISLET.

HVAR 2 DAG.

Bertha von Suttner föddes 1843 i Prag. Hennes fader var en österrikiske rättskalk öfverintendenten greve Franz Kinsky. Hon ingick 1876 äktenskap med den österrikiske friherren skriftställaren Artur v. Suttner, lefde med honom bortåt tio år i Tiflis. återvände där-efter till Europa och bor nu på slottet Hermansdorf i nedre Österrik. Hon har offentliggjort en mängd skönlitterära arbeten, men först med sin 1889 offentliggjorda roman "Ned med vapnen" och sin därmed började energiska verksamhet i fredssakens

tjänst vann hon världsberömdhet. Sedan 1892 utger hon från Dresdens månadskriften "Ned med vapnen", organ för det internationella fredsbundet i Bern. Mindre bekant än denna stora fredsrörelsen är von Suttners 1891 utgifna skrift "Maskinkrigen", i hvilken hon ger utkastet till en statsroman efter modern-materialistisk åskådning.

:: VECKANS ::

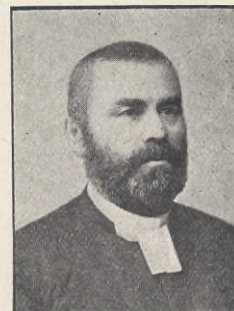
A. P. WESTERBERG,
fördelningsläkare, Falköping, stadfullmäktiges ordförande, 1871—1901, ingick den 30 nov. i sitt 75:te år.

ADLER LARSON,
sedan 1860 grosshandlare i Stockholm, fyllde den 25 november 70 år.

C. O. GRANLUND,
hamnfogde, t. f. hammästare i Kalmar, fyllde den 30 november 70 år.

CLAES JACOBSON,
v. pastor, komminister i Tvärred, fyllde den 25 november 65 år.

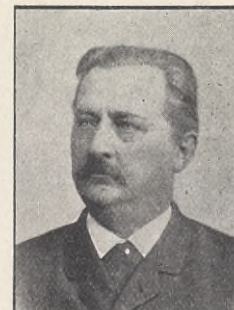
CARL DAVID af WIRSÉN
fyllde 60 år den 9 dec. Vi hänvisa till biografien i vårt 47:e häfte af il ärg.

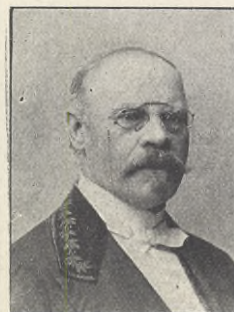
BERNHARD SALIN.
Nordiska museets styrelse har till intender utsett: för museet å Lejonsätten dr *B. Salin* och för Skansen fl. lic. *G. Hazelius*. Styresmannabefattningen efter Arthur Hazelius skall t. v. stå obesatt.

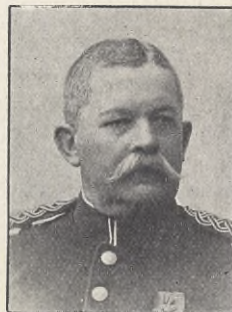
GUNNAR HAZELIUS.

FREDRIK JUHLIN,
handlande, Karlskrona, fyllde den 28 nov. 65 år. då J. såsom gåfva öfverlämnade till Karlskrona barnhem 10,000 kronor.

S. LUNDEGÅRD,
musikdirektör i Stockholm, fyllde den 27 november 60 år.

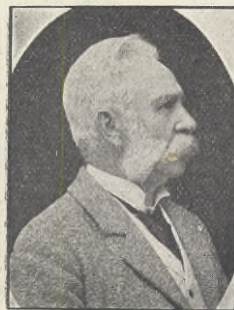
L. O. CH. SÖDERQVIST,
regementsintendent, Stockholm, fyllde 60 år den 1 december.

GUSTAF KNAUST,
grosshandlare, chef för import-aktiebolaget Knaust & Larsson Sundsvall, fyllde den 24 nov. 50 år.

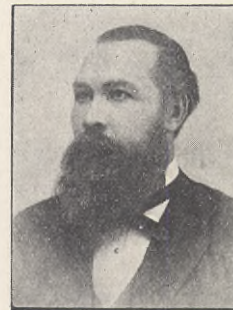
JOHAN WALLIN,
kongl. hofpredikant, kyrkoherde, m. m., fyllde den 25 november 55 år.

D. W. LJUNGMARK,
kronofogde i Vester-Nerikes fögderi, kunde den 28 nov. fira sitt 40-års jubileum i tjänsten.

JOH. GUST. LINDBERG,
kronolänsman i Sorsele distrikt af Vesterbottens lappmark har i dagarne af kongl. maj:t tilldelats medaljen i guld af 5te storleken.

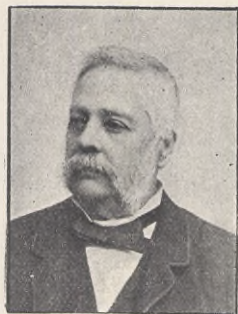
CARL AXEL HÄGGLUND,
rektor vid Östersunds allm. läroverk, fyllde nyligen 50 år.

HJALMAR PETERSSON,
redaktör, Kalmar, fyllde den 27 nov. 50 år. Stadfullmäktig, landstingsman, v. ordf. i Drätselk. m fl. kommunala befattningar.

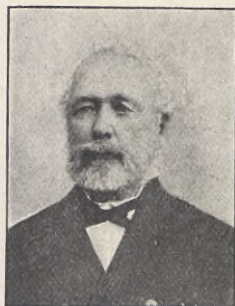

PORTRÄTTGALLERI

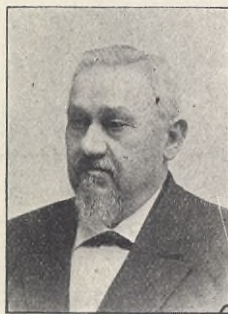
† ANTON SEVÓN,

sparbankskamrerare, i Norrbärkes sparbank i 44 år, afled den 23 nov, 87 år gammal.

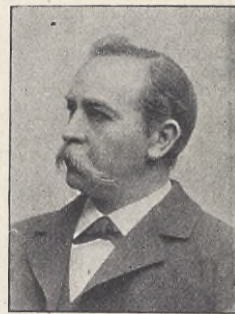
† CL. J. FR. KAFLE,

kommendör i flottans reserv. afled nyligen i Karlskrona, i en ålder af 83 år.

† J. NORDBERG,

kommissions- och afvittringslandtmätare i Norrbottens län. afled den 25 nov. 79 år gammal.

† PER ÅSTRÖM,

lektor vid Karlstads högre allm. läroverk. fl. dr. s adsfullmäktig. afled nyligen. Född 1849.

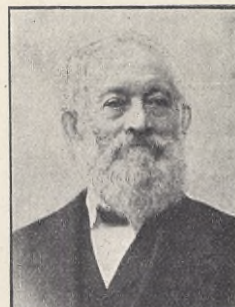
A. P. GUSTAFSSON,

led. af riksd. 2a kammare, landstingsman och mångårig kommunalman, tyllde den 22 no. 50 år.

† HENRIK GERMUND BLUMENBERG.

Utan föregående sjukdom afled den 27 nov. i Stockholm kontraktspösten, kyrkoherden i Östra Ryd H. G. Blumenberg, 54 år gammal. Den allidne var mera allmänt bekant för sin grundliga förtrogenhet med kommunala lagar och förhållanden, — och hans kunskap härutinnan anlätades också flitigt af kommunala institutioner i orten. Från trycket har B utgifvit ett flertal arbeten i hithörande ämnen. Framstående som prästman och högt skattad af alla som kom i beröring med honom, saknas den allidne, förutom af maka och barn, af anhöriga och vänner.

† O. J. BURMAN,

f. d. andre landtmätaren i Västerbottens län, afled nyligen i Uppsala. 85 år gammal.

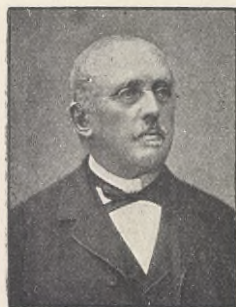
DAVID ABRAHAMSON,

stationsinspektör, Arvika, fyllde den 12 december 50 år.

† A. FR. FREDRIKSSON

e. läroverksadjunkt, Kalmar, afled den 30 dec., 33 år gammal.

† MÅRTEN FLORMAN,

f. d. landssekreterare, Gäfle, afled den 27 november. Född 1818.

† W. STEINHOLTZ,

ingeniör, byggmästare vid Danemora gravvår under en följa af år, afled i Uppsala den 29 nov.

† O. TH. FALK,

f. d. kapten vid Västernorrlands regemente, afled den 1 december i Stockholm, 64 år gammal.

† R. S. KARLSON,

begravningsentreprenör, Stockholm, afled nyligen 37 år gammal.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sölm-Gbg.

»ERIK XIV» Å HOFTEATERN I SCHWERIN: Gästabudsscenen.

Efter att i fjor hafva uppfört Strindbergs »Gustaf Vasa» har den företagsamma, välskötta hofteatern i Schwerin, Mecklenburg, för kort tid sedan uppfört äfven samma författares »Erik XIV». Denna föreställning, som bevestades af en mängd kritiker från Berlin, Hamburg, Köln etc. blef en stor fram-

gång, genom hvilken Strindbergs historiska dramer vunnit varaktigt plats på den tyska scenen. Med anledning af denna framgång har exempelvis en af de största Berlins teatrar köpt uppföranderätten af »Erik XIV» i Berlin och samtidigt kontrakterat om att uppföra »Gustaf Adolf».

»ADVOKATEN KNIFVING» Å SVENSKA TEATERN.

Dramatiska Teaterns gamla repertoarstycke, i hvilket Knut Almlöf skapade sin mästeriga typ af den unge, förolyckade, som karaktär icke just beundransvärd advokaten, har upptagits å Svenska Teatern med hr Riego i titelrollen. Den som sett Almlöf glömmet icke honom, men manskänker allt erkännande åt det praktiska utförande herr Riego skänker Knifving. Denne skådespelare är i öfrigt en verklig förmåga, som alltid gör något af sina roller; vi erinra om Falstaff, statsrådet i »En skandal», bonden i »Gustaf Vasa» m. fl. Jemmerling var anförtrödd åt den unge framträdande komikern herr Johanson.

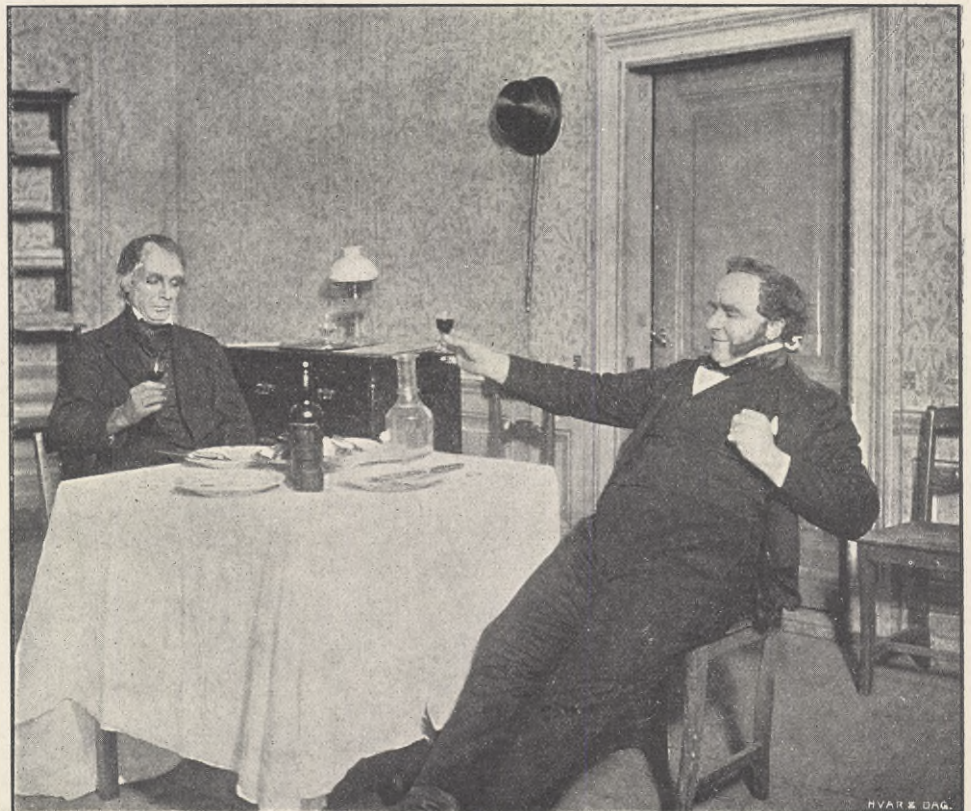

Foto. HVAR & DAG.

Jemmerling (Johanson)

Knifving (Riego)

Kliché: Bengt Silfversparre.

ADVOKATEN KNIFVING Å SVENSKA TEATERN: Scen ur 2:a akten.